

Halina Rosa (1946–2018). Wspomnienie

Elżbieta Jabłońska

notes 19_2017
konserwatorski

Środowisko polskich konserwatorów dzieł sztuki poniosło dotkliwą stratę. 25 lutego 2018 roku zmarła dr Halina Rosa, długoletni pracownik Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

W 1971 roku dr Halina Rosa, jako jedna z pierwszych absolwentek uniwersyteckiej specjalizacji Konserwacja Papieru i Skóry, rozpoczęła pracę w Zakładzie Konserwacji Papieru i Skóry Instytutu Zabytkoznawstwa i Konserwatorstwa UMK. Aktywnie tworzyła i rozwijała program zajęć dydaktycznych, dając początek ich obecnego kształtu. Pracę doktorską pt. *Opracowanie metod sztucznego postarzania papieru dla badań konserwatorskich*, pisaną pod kierunkiem prof. Alicji Strzelczyk, obroniła w roku 1985. Była opiekunem 88 prac dyplomowych i 57 prac magisterskich. W Zakładzie spędzała wiele godzin, badając problemy zniszczeń książek, archiwaliów i obiektów muzealnych na podłożu papierowym, pergaminowym i skórzanym. Opracowała metody konserwacji wielu cennych zabytków. Zawsze z zapałem podejmowała konserwatorskie wyzwania i ta Jej pasja udzielała się zarówno pracownikom Zakładu, jak i studentom. Wyjątkową kreatywność, ciekawość badawczą i odwagę w podejmowaniu nowych działań dr Haliny Rosy odzwierciedla Jej bogaty dorobek naukowy i konserwatorski. W 1997 roku, wspólnie z konserwatorami i bibliotekarzami, zorganizowała akcję ratowania po powodzi książek i archiwaliów z Wrocławia

i Opolą. Uczestniczyła w realizacji takich programów badawczych Zakładu, jak m.in.: „Kwaśny papier – ratowanie w skali masowej polskich zbiorów książek i archiwaliów XIX i początku XX wieku” i „Biotechnologia w konserwacji zabytków”. Aktywnie działała w Sekcji Konserwatorskiej Związku Polskich Artystów Plastyków Okręgu Toruńskiego. Prowadziła Toruńskie Stowarzyszenie dla Ratowania Książek i Archiwaliów po Powodzi. Była autorem wielu publikacji z dziedziny konserwacji i badań konserwatorskich. W 2013 roku przeszła na emeryturę.

Głównym tematem Jej zainteresowań badawczych i konserwatorskich były obiekty zabytkowe na podłożu pergaminowym i skórzanym. Opracowała szereg zagadnień związanych z tym rodzajem zabytków, tworząc metody ich konserwacji-restauracji. Utrzymywała kontakty z wieloma bibliotekami i muzeami w Polsce. Starła się propagować profilaktykę i programowanie prac konserwatorskich w tych instytucjach. Jednak była przede wszystkim nauczycielem wielu pokoleń konserwatorów-restauratorów zabytków.

Halina będzie powracać do nas w rozmowach i wspomnieniach. Na zawsze zostanie w naszej pamięci.

Fot.

Halina Rosa w trakcie warsztatów „Tęczowy świat pastelów – tajemnice techniki na przestrzeni wieków”, zorganizowanych w ramach VIII Festiwalu Nauki i Sztuki, Toruń 2008 (fot. archiwum ZKPIS)